ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἴδατε λοιπόν, ὑποθέτω, πόσες καινοτομίες ἔχουμε στὸν τάφο της. Ἐπίσης, ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ, ὁ τάφος, ποὺ συνήθως τὸν γεμίζανε μὲ πέτρες καὶ χώματα, εἶχε μείνη ἀνοιχτός. Γιατὶ ἄραγε; Ἐγὼ λέω ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τάφο της μετὰ τὴν ἀνάστασί της,ὁπότε θὰ ἤτανε νέα γυναῖκα,καινούργια, ἄλλο ἄτομο δηλαδή, μὲ νέα προσωπικότητα, καὶ λιγώτερο συνειθισμένη στὰ βάσανα ποὖχε τραβήξει στὴν πρώτη της ζωή.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ὅλα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἔξοδό της στὸν κόσμο ἦταν ἕτοιμα· ἀκόμα καὶ ἡ σιδερένια ἀλυσσίδα ποὺ βρέθηκε κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ τάφου, θὰ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ κατεβῇ κάτω.

Ὅτι ἡ βασίλισσα Τέρα περίμενε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ ν' ἀναστηθῇ, τὸ βλέπουμε ἀπὸ τὸ ὑλικὸ ποὺ διάλεξε γι' αὐτό: ἕνα κοινὸ σχοινὶ θὰ σάπιζε μὲ τὸν καιρό, ἐνῷ τὸ σίδερο βάστηξε.

— Τί εἶχε σκοπὸ νὰ κάνῃ ἅμα ἀνασταινότανε, δὲν τὸ ξέρουμε· οὔτε θὰ τὸ μάθουμε ποτέ, ἂν δὲν μιλήσουν τὰ νεκρὰ χείλη της καὶ μᾶς τὸ ποῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XV

Ὁ σκοπὸς τῆς βασιλίσσης Τέρα

Τὸ κόσμημα τῶν ἑφτὰ ἀστέρων, ἐξακολούθησε ὁ κ. Τρελόνυ, εἶνε φανερὸν ὅτι ἡ βασίλισσα Τέρα τὸ θεωροῦσε ὡς τὸ μεγαλείτερο θησαυρό της. Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ κόσμημα εἶχε χαράξει λέξεις, ποὺ κανένας ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ της δὲν τολμοῦσε νὰ τὶς προφέρῃ.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευαν ὅτι ὑπῆρχαν λέξεις, ποὺ ἂν τὶς μεταχειριζότανε κανεὶς καλὰ—γιατί σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ τρόπος ποὺ τὶς ἐπρόφεραν εἶχε τόση σημασία ὅση κ' ἡ λέξεις ἡ ἴδιες—μπορούσανε νὰ ὑποτάξουνα τοὺς θεοὺς τῶν Ἀπάνω καὶ τῶν Κάτω Κόσμων. Τὸ «χεκὸ» ποὺ θὰ πῇ «λέξις τῆς δυνάμεως», ἦταν ἀπαραίτητο σὲ πολλὲς περιστάσεις. Ἀπάνω στὸ κόσμημα τῶν ἑφτὰ ἀστέρων, πού, καθὼς ξέρετε, ἔχει τὸ σχῆμα ἑνὸς σκαραβαίου, εἶνε χαραγμένα μὲ ἱερογλυφικὰ γράμματα δύο τέτοια «Χεκό», τὸ ἕνα ἀποπάνω, τἄλλο ἀποκάτω. Ἀλλὰ θὰ τὸ καταλάβετε καλύτερα ὅταν τὸ ἰδῆτε. Σταθῆτε ἐδῶ. Μὴ φύγετε.

Σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι πολύ, μήπως πάθει τίποτα. Ἀλλὰ ἔπαυσα ἀμέσως νὰ φοβοῦμαι, ὅταν εἶδα τὴ Μαργαρίτα. Παράξενο πρᾶγμα! Ὅποτε διέτρεχε κανένα κίνδυνο ὁ πατέρας της, ἔβλεχνε μεγάλη ἀνησυχία μὴν πάθη τίποτα. Ἀλλὰ τώρα ἦταν ἥσυχη καὶ ψύχραιμη. Δὲν εἶπα τίποτα καὶ περίμενα.

Σὲ δύο-τρία λεπτὰ ἦρθε πάλι ὁ κ. Τρελόνυ. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μικρὸ χρυσὸ κουτάκι. Κάθησε στὴ θέσι του καὶ ἔβαλε τὸ κουτὶ μπροστά του, ἀπάνω στὸ τραπέζι. Καθὼς τἄνοιξε, γείραμε ὅλοι μπροστὰ καὶ κοττάξαμε.

Ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ κομμάτι ἄσπρο μεταξωτὸ ὕφασμα, εἴδαμε ἕνα θαυμάσιο ρουμπίνι, πρώτου μεγέθους, μεγάλο σὰν ἀμύγδαλο. Ἦτανε σκαλισμένο ἔτσι, ὥστε νὰ μοιάζῃ μὲ σκαραβαῖο. Δὲν μπορεῖ νἄτανε τὸ φυσικό του σχῆμα αὐτό· ἀλλὰ στοὺς πολυτίμους αὐτοὺς λίθους δὲν μένουνε τὰ ἴχνη τῆς κατεργασίας τους. Εἶχε τὸ σχῆμα σκαραβαίου μὲ τὰ φτερὰ μαζεμένα καὶ τὰ πόδια καὶ τὶς κεραῖες κολλημένα ἀπάνω στὸ σῶμά του. Κι' ἀπάνω στὸ ρουμπίνι ἤτανε σκαλισμένα ἑφτὰ διάφορα ἄστρα, τὸ καθένα μὲ ἑφτὰ κορυφές, βαλμένα σὲ τέτοια θέσι ποὺ παρίσταναν ἀκριβῶς τὸν ἀστερισμὸ τῆς μεγάλης Ἄρκτου. Ὅσο γι' αὐτὸ, δὲν μποροῦσε νὰ ἀμφιβάλλῃ κανεὶς, ποὺ νἄχῃ ποτὲ παρατηρήσει αὐτὸν τὸν ἀστερισμό. Ἀπάνω στὸ σκαραβαῖο, ἦταν ἐπίσης χαραγμένα μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀκρίβεια καὶ μερικὰ ἱερογλυφικὰ σύμβολα· αὐτὰ τὰ εἶδα ὅταν ἦρθε ἡ σειρά μου νὰ τὸ κυττάξω μὲ τὸ φακὸ ποὖβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μᾶς ἔδωσε ὁ κ. Τρελόνυ.

Ὅταν τὸ εἴδαμε ὅλοι καλά, ὁ κ. Τρελόνυ τὸ γύρισε ἀνάποδα.

Εἴδαμε τότε ὅτι κι' ἀποκάτω ἤτανε δουλεμένο τόσο ὤμορφα, ὅσο κι' ἀπὸ πάνω. Κι' ἐκεῖ ἤτανε σκαλισμένο ἔτσι ὥστε νὰ μοιάζῃ μὲ σκαραβαῖο. Εἶχε κι' ἀποκάτω μερικὰ ἱερογλυφικὰ σύμβολα.

Καὶ καθὼς ὅλοι μας, μὲ τὰ κεφάλια μας σκυμμένα, ἐξετάζαμε τὸ θαυμάσιο αὐτὸ κόσμημα, ὁ κ. Τρελόνυ μᾶς ἔλεγε:

— Καθὼς βλέπετε, ἔχουμε ἐδῶ χαραγμένες δυὸ λέξεις, μιὰ ἀπὸ πάνω καὶ μιὰ ἀπὸ κάτω. Τὰ σύμβολα ποὺ βρίσκονται στὸ ἀπάνω μέρος ἀντιπροσωπεύουν μιὰ μόνο λέξη ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ συλλαβὴ μαζὺ μὲ τὰ «καθοριστικά» της. Ξέρετε ὅλοι σας, νομίζω, ὅτι στὴν ἀρχαία Αἰγυπτιακὴ Γραφή, τὸ ἱερογλυφικὸ σύμβολο ἀντιπροσώπευε τὸ φθόγγο. Ἐδῶ, τὸ πρῶτο σύμβολο, ἡ τσάπα, προφέρεται μ έ ρ, καὶ τὰ δυὸ μυτερὰ ἐλλειψοειδῆ ποὺ ἀκολουθοῦν, ἐπιτείνουν τὸ τελικὸ ρ: μ έ ρ - ρ - ρ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάθεται μὲ τὸ χέρι στὸ κεφάλι εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἐμεῖς τὸ λέμε «καθοριστικὸ» τῆς σκέψεως· κ' ὁ ρόλος τοῦ παπύρου εἶνε τὸ καθοριστικὸ τῆς «γενικότητος». Ἔτσι ἔχουμε ἐδῶ τὴ λέξη μ έ ρ, ποὺ σημαίνει ἀ γ ά π η, στὴν ἀφηρημένη, τὴ γενική, καὶ τὴν πλατυτέρα της ἔννοια. Αὐτὸ εἶνε τὸ «χεκὸ» ποὺ μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὸν Ἀπάνω Κόσμο.

Ἐδῶ ἡ Μαργαρίτα εἶπε μὲ φωνὴ βαθειὰ καὶ σιγανή:

— Ὤ, εἶν' ἀλήθεια. Πῶς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐμάντευσαν τὴν παντοδύναμη ἀλήθεια!

Ἄξαφνα τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε καὶ κατέβασε τὰ μάτια της.

Ὁ πατέρας της χαμογέλασε τρυφερὰ κ' ἐξακολούθησε:

— Ὁ συμβολισμὸς τῆς λέξεως ποὺ εἶνε χαραγμένη ἀποκάτω εἶνε ἁπλούστερος, ἂν καὶ ἡ σημασία της εἶνε λιγώτερο σαφής.

Τὸ πρῶτο σύμβολο προφέρεται μ ὲ ν καὶ σημαίνει «ὑποταγή», καὶ τὸ δεύτερο ἀ μ π καὶ θὰ πῇ «καρδιά». Καὶ τὰ δύο μαζὶ μᾶς κάνουν «ὑποταγὴ τῆς καρδιᾶς», αὐτὸ ποὺ ἐμεῖς στὴ δική μας γλῶσσα τὸ λέμε ὑ π ο μ ο ν ή. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ «χεκὸ» ποὺ μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὸν Κάτω Κόσμο.

Ἔκλεισε τὸ κουτί, μᾶς εἶπε νὰ μείνουμε ἐκεῖ ποὖμαστε κι' ἐπῆγε πάλι στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ βάλῃ τὸ κόσμημα πίσω στὸ χρηματοκιβώτιό του.

Ὅταν ἐγύρισε κι' ἐκάθισε πάλι, ἐξακολούθησε:

— Αὐτὸ τὸ κόσμημα, μὲ τὰ μυστικιστικά του σύμβολα, ποὺ ἡ βασίλισσα Τέρα τὸ βαστοῦσε στὸ χέρι της μέσα στὴ σαρκοφάγο, ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σπουδαῖος παράγων—πιθανὸν ὁ σπουδαιότερος—γιὰ τὴν ἀνάστασί της. Ἀπ' ἀρχῆς μοῦ φαινότανε ὅτι μοῦ τῶλεγε τὸ ἔνστικτό μου.

Τὸ κόσμημα αὐτὸ τὸ φύλαγα μέσ' στὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιό μου, ἀπ' ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ κανεὶς· οὔτε κι' ἡ βασίλισσα Τέρα ἡ ἴδια, μὲ τὸ ἀστρικό της σῶμα.

— Τὸ ἀστρικό της σῶμα; Τ' εἶν' αὐτό, πατέρα; τί θὰ πῇ αὐτό;

Ἡ Μαργαρίτα ρωτοῦσε τὸν πατέρα της μ' ἕνα ἐνδιαφέρον ποὺ μὲ ἐξέπληξε κάπως.

— Τὸ ἀστρικὸ σῶμα, τῆς εἶπε τότε χαμογελῶντας ὁ κ. Τρελόνυ, ποὺ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς δοξασίες τῶν Βουδδιστῶν καὶ τῶν νεωτέρων μυστικιστῶν, προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀρχαία Αἴγυπτο. Μ' αὐτό, ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ μεταβιβάζῃ τὸ σῶμά τοῦ ὅπου ἤθελε μὲ τὴ δι ἴλυσι καὶ τὴ μετενσάρκωσι τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματός του.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπετελεῖτο ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα μέρη· θὰ σᾶς τὰ πῶ, γιὰ νὰ τὰ ξέρετε. ἔτσι θὰ καταλαβαίνετε ὁτιδήποτε σχετικὸ μὲ αὐτὲς τὶς δοξασίες τους.

— Πρῶτα-πρῶτα εἶνε τὸ Κ ᾶ, δηλ. τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ καθώς μᾶς ἐξηγεῖ ὁ δόκτωρ Μπάτζ, μπορεῖ νὰ ὁρισθῇ ὡς «ἀφηρημένη ἀτομικότης», ποὺ εἶχε ὅλες τὶς χαρακτηριστικὲς ἰδιότητες τοῦ ἀτόμου ποὺ ἀντιπροσώπευε, κι' εἶχε ἀπολύτως ἀνεξάρτητη ὕπαρξη. Ἦταν ἐλεύθερο νὰ πηγαίνῃ ὅπου θέλῃ, σ' ὅλον τὸν κόσμο· καὶ μποροῦσε ν' ἀνεβαίνῃ στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ συνεννοῆται μὲ τοὺς Θεούς. Ἔπειτα ἦτανε τὸ Μ π ᾶ, δηλαδὴ ἡ ψυχή, ποὺ ἔμενε στὸ Κᾶ, κι' εἶχε τὴ δύναμι νὰ γίνεται ὑλικὸ ἢ ἄϋλο κατὰ βούλησιν· εἶχε καὶ ὑπόσταση καὶ ὡρισμένη μορφή.

(Ἀκολουθεῖ)